

ORADEA-MARE (NAGYVÁRAD)
26 februarie st. v.
10 martie st. n.

Ese în fiecare duminică.
Redacțiunea :
Strada principală 375 a.

Nr. 9.

ANUL XXV.
1889.

Prețul pe un an 10 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de an 5 fl.; pe $\frac{1}{4}$
de an 2 fl. 70 cr.
Pentru România pe an 25 lei.

In vis.

În visurile mele adesea te ivești,
Și-atunci ca totdeauna, așa de drag îmi ești;
Așa de dulce, leneș, în brațe me cuprinzi,
Așa văpae dulce în inimă-mi aprinzi.

E liniște 'n odaie, tu-mi ești așa de drag,
Aprópe ești de mine, și gândul nu-i pribeg;
Mereu privesc în ochii-ți și te sărut mereu,
Când ochiul teu îmi spune, ce nu știu spune eu.

Ce dulce-i țesătura de visuri sburătoare!
Ce dulce-i alinarea! Ca roua pentr'o flóre,
Ce 'n vremile de secetă, așteptă un isvor
De veselă viață, un strop recursor.

Și visele de tine sânt dulce mângăiere,
Cu ne 'ațelesul farmec, din tainica tăcere
Și raza cea dintâie a sórelui din Țori,
Pe ochii mei găseșce stropi calzi — recursori

Lucreția Suciu. .

Sora Cecilia.

(Din memoriile unui doctor.)
(Incheiere.)

II.

Eră primul cas, că observai în espresia feței ei o pornire. Și 'n avantajul meu credeam eu, căci îmi diceam: nu este tocmă indiferentă față de mine, ba manifestând că nu sufere rivală, trădă un interes, de și ascuns, dar băgai de seamă că-l are pentru mine.

Despre acest din urmă lucru me incredințasem în urmă tot mai bine.

Ori și cât de mult se stăpâniá, adesea o vedeam ironică și 'n cuvintele sale făcea alusiuni la plăcerea ce dicea c'o simt d'a me ocupă cu cealaltă soră.

Simțiam o mare satisfacție la toate aste.

Și nu adesea eram necruțător și eu față de ea, după cum dânsa me chinuise atâta vreme prin nepăsarea sa.

Intr'o diminetă am întâlnit-o singură în grădină.

Eră mai palidă și mai frumósă ca altă dată.

Ședea p'o bancă sub niște lilieci înfloriți.

Citise.

Când me vedu, închise cartea și voi să plece.
Vedend că m'apropiu de ea, remase.
— De ce ne dușmănim noi, d'o vreme încóci,
— întrebai cam incurcat și cu vocea tremurândă.

— Crezi asta?

— Când o ved!

Urmă o lungă pauză.

Ea frunđăriá cartea. Eu nu îndrăzniam s'o privesc în față și me gândiam ce să-i mai ȃic, cu tóte că simțiam c'aș avé atâtea de spus.

— Soră Ceciliá, fi ȃisei luând-o de mână.

Nu-și tragea mâna înderét. Și cu tóte aste nu îndrăzniam să spun șirul gândirii mele.

Me priviá cu ochii ei mari. Ce adânci erau. Ce caldă le eră privirea. Nici odată n'am vedut-o așa.

Incepusem să tremur. Ce lașitate: sub impresia unei emoțiuni, să te părăsescă tóte puterile. Să ȃi se incleșteze limba și să nu șcii să pronunți măcar un cuvânt. Ș-aveam cunoșcință clară de starea mea.

Ea așteptă să vorbesc.

— Te iubesc d'atâta vreme, — ȃisei într'un târȃu.

— Pentru ce inse?

— Intrebi pentru ce te iubesc? . . . Iȃi ador sufletul, frumuseȃea.

— În ce chip?

— Cu sfințenie, pe vecie.

— O ȃici acum.

— Acum și totdeuna.

— Dar nici me cunoșci măcar bine. Póte să am taine ce nu le ai pētrunde, cari te-ar întórce de mine.

— Ce-ȃi aparține, numai să te ridice póte.

Me apropiái și mai mult de ea.

O minune mi se párea, nu femeie.

Eu nu mai iubisem.

Ea?

Nu mi-a spus-o. Nici decă me iubeșce pe mine.

Glasul de clopot care vestiá vizitele doctorilor, la care trebuia să asistăm și noi, ne împiedecă să mai vorbim.

— Să plecăm, — ȃise.

O urmaí ca țarít.

Mi se párea că greutăȃi mari îmi sânt legate de picioré și tot corpul meu ar fi greu ca plumbul.

*

A doua ȃi primii următóarele rēnduri:

»Vięta mea este o poemă tristă. Iȃi voi schiȃ o parte din ea. Nu te vei mai mirá, că am fost în totdeuna rece și vei înțelegé și aceea pentru ce nu-ȃi pot primi dragostea ce mi-o păstrezi.

»La vârsta de 17 ani am iubit cu adevărată patimă. A fost o slăbiciune a nămului nostru de a căde totdeauna în extremități. Păcatul acesta ajungându-mă deci și pe mine, eră de prevădută, că numai ură și dor de resbunare puteam să mai am cătră ómeni, când logodnicul me lăsă. Tata își perduse într'o afacere nenorocită totă averea și nu putea să mi dea zestrea. Sermanul în acelaș timp când a perdut averea ș-a perdut și fiica.

»Logodnicul mi-l luă verișóra mea, care dicea că ține mult la fericirea mea. Ea eră bogată.

»Ce ură de vieță și de ómeni m'a cuprins atunci. Am jurat să-mi resbun: nu me voi mărită decât după un bogat, ca să pot privi cu sumeție pe cei cari m'au călcat. . . . Séu remân altfel departe de lume, în costumul de soră. Căci la aceea cred că te vei fi gândit, că nu vocațiunea m'a adus la spital, ci un refugiu am căutat aici.

»Nu pot dar, vei înțelege acésta, desbrăcă vëlul de soră decât, ori urmând un om pré bogat, ori pe altul care ar avé atăta dragoste pentru mine, încât prin patima lui să pótă goni acele gânduri ale mele în care am trăit de ani de zile.

»Nu ai aceste calități.

»Drumurile nóstre deci, se despart.

Cecilia.

»Postscriptum. Un sfat: Décă dorești să găsești o ființă care să te iubescă și cărei să-i poți da tóte fericirile, păzește-te d'a umblă pe căi peșișe (aceste doue cuvinte erau subliniate) în dragoste. Cu nimic nu poți instrăina mai reu p'o femeie, decât isbind-o în mândria ei.»

După ce le-am citit, mânilé mi-au cădút în jos ca ale unui mort. . . . Se învertiă par că totul cu mine. . . .

Când imi revenii în fire, plecai s'o întêlnesc.

Nu eră nicăiri. Părăsise spitalul cu câteva ore mai nainte d'ai citi scrisóra.

Ce să fac, unde s'o caut?

Imi vini atunci în minte rëndurile:

»Căile nóstre deci, se despart!«

Și sub greutatea acestei sentințe am suferit fără a mai încercă să-mi caut mângăere, fără să me gândesc a-i spune, că reu m'a judecat, că n'a înțeles îndestul amorul meu, că nu l'a simțit nici măcar p'un minut, căci altfel, pêtrunsă de mărimea lui, nu m'ar fi părăsit. . . .

Șcieam că zădarnic aș căută o și decă aș întêlni-o, zădarnic aș încercă s'o înduplec. . . .

Am remas astfel, cu pirotela 'n suflet, cu o părere de reu, care eră cu atât mai viuă în mine, cu cât țilnic me gândiam la ea. . . .

Așá dar întreaga mea fericire n'a fost decât acele momente de sub lilieci. . . . Tot norocul atăta, c'am putut să-i strîng mâna și să tremur sub privirea ochilor ei?! . . .

III.

Trecuseră câțiva ani la mijloc.

M'am ferit d'ací incolo de femei și nu puteam suferi glasul de clopot: scena de sub lilieci lăsase o impresie adâncă în sufletul meu.

Trăiam d'ací incolo fără a avé altă plăcere decât aceea ce isvoriă din îndeplinirea datoriiilor mele. Puțin, dar eu nu cunoșeam mai mari cu cari să le compar.

Atât de des me gândiam: cum pótă fi un suflet așá de simțitor a se lăsă pradă unei dureri, care în cele din urmă nu e nici mare nici rară în felul ei: și alte femei au fost părăsite de cei pe cari îi iubiau,

fără ca din astă causă să le piéră tótă căldura sufletului ce le lęgă de lume.

Nu băgam de sémă, că eu insumi suferiam mai mult de acésta bólă. . . .

IV.

Eram la băi de mare, în mijlocul unei lumi șgotóse.

Eu inse trăiam retras, mai mult studiam decât să petrec.

Puținii cunoscuți ce mi-i făcusem vorbiau adesea despre petrecerile splendide ce le dădea o româncă bogată. Și 'ntru cât eră română, îi ascultam și eu cu interes, ba chiar cetisem câteva dări de sémă prin țiare. Se vorbiă mult mai ales de frumuseța bogății dómne.

Din cauza acésta primii cu plăcere când fusei și eu invitat, cu tóte că nu-mi puteam esplică cum am ajuns la acésta onóre.

De și me simțiam stângaciu în a me presintă în lumea mare, me hotărâii să merg.

*

Lumea eră deja adunată, când intrai și eu și tui anunțat.

Prima datorie ce șcieam că am să îndeplinesc eră să me presint dómnei.

Ședea într'un salon bogat, încungiurată de mai mulți domni și dómne.

Când m'apropiai, se sculă în picioare.

— So — voiam să esclam: Sora Cecilia, dar dënșă se uită cu atăta maiestate și curagiu în ochii mei, încât eu remăsei incurcat câteva momente și nu fui deșteptat din acésta ametêlă decât atunci, când dënșă imi dișe:

— Imi pare bine. . . .

Me aplecai și-i sărutai mâna ce mi-o intinse și condus ca un copil mic, me presintă și bărbatului seu.

Eră un rentier bogat, care mare parte a anului călătoriă, ér véra visită pe rënd tóte băile.

Pretutindeni remăneau amintiri despre cheltuiela mare ce o făcea, traiul pompos ce-l ducea.

Cum a făcut cunoșcință cu dënșă ș-a luat-o de nevastă, am auđit mai târđiu: ea intrase, după eșirea din spital, guvernantă la o casă mare, unde nu-i fu greu a se impune ș-a se ridică apoi.

În decursul serii am remas câteva momente singuri

Sigur că și de astă-dată am fost nenorocos.

Pentru tóte suferințele mele nici măcar cu atăta n'am putut să me respălătesc, ca să i le spun, să-i spun ce mult s'a înșelat când a scris: »Nu ai aceste calități!« eu n'am iubit-o decât pe ea. . . . Nu, și de astă-dată mi s'a oprit par că șirul gândirii, stăteam numai și priviam intru cât espresia feței sale s'a schimbat.

Satisfacția, étă ce putui numai citi din ochii ei, aceea lucire ce revêrsă o vieță adevêrat fericită și încălđită de iubire, zădarnic o căutam!

Óre singura satisfacere meritat-a atăta sbucium din partea ei ș-atăta părere de reu din parte-mi, étă ce me întreb acum. . . .

Ori pótă că în urmă a căutat și ea să se încălđescă, să se dea unei vieți adevêrat fericitóre, dar anii de mai nainte se 'ntipăriseră atât de adânc, că nu se mai putú șterge timbrul lor. . . . După cum zădarnică imi este și mie ađi tótă părerea de reu pentru cele din trecut. . . .

Așteptam să-mi vorbescă.

Ce-mi spuse când începú.

Nici un cuvênt despre trecut!

Și ce mult m'aș fi bucurat, decât măcar c'o vorbă mi-ar fi arătat că-și aduce aminte de trecut, de aceea scenă când eră atât de aproape de mine.

N'am putut avé mângăerea acésta, precum n'am avut nici o altă mângăere in lume.

Imi spuse numai că peste câteva țile plécă, bărbatul ei este un om nervos, nu pôte suferi să stea mult într'un loc. Trebuie să-l urmeze și atunci când i-ar plăcé să mai stea.

Am suris, pentru prima ôră de ani de țile. Dar și acest suris imi eră amar: O vèd acum o regină supusă, pe când aș fi putut s'o vèd stăpână adorată.

Ioan Russu.

Testament.

Las lumiei: »nedumerirea,
Nendararea, pizmuirea,
Mojicia, 'nvrășmășirea,
Lăcomia și timpirea.«

Să 'ntrunescă astea tôte
In sumețele-i palate,
Cês din vremuri vechi, uitate,
Din stânci vajnic incheagate...

Tôte astea să 'ntrunescă
Drept »emblemă omenescă«,
Ca 'n veci să te pomenescă
Viêța d'ați ... cea creștinescă!

Numa-atâta pot, din fire,
Să las lumiei moștenire!
Că din așa dulci potire
Avui numa 'mpărtășire...

Nu las lumiei alt' avere,
-- N'am primit. -- nu-mi pôte cere, --
Gol in giuru-mi e... făcere...
Plin e trupul meu de fiere.

Să 'nchid moile-mi pleôpe, --
Funia-i de par aproape, --
Peste munți și peste ape
Mințile-mi încep să scape...

Crestinesca datorie
Astăzi imi impune mie
Testamentu-acest a scrie...
„Așă scris-am, așa fie“

N. A. Bogdan.

Streina.

(După Emmanuel Arène.)

Cimitirul din Ajaccio e pe malul apei, la sôre. Dimineta, când se crepă de ziua, el e luminat mai întei, și sêra când se innopteză el pierce cel din urmă cu marele-i zid alb care arată călătorilor, pe mare, portul unde se sfêrșesc tôte călătorile. Ierna, in țilele cele frumoșe, la pôlele cimitirului, pe stânci vine lumea de mânâncă scoici; se aud cântece, strigăte, risete și pe drum, cu zgomot mare de clopoței și cu plesnituri de biciu, se duc și vin trăsurile. Atunci se mai bucură și bieții morți, căci cât ține ziua simt trecend pe lângă ei pe

cei cari i-au cunoscut, pe cei cari i-au iubit. Vera îi lasă singuri: pe zăbușitorea căldură calea e pustie, cimitirul aromit; nu se aude decât zbrănitul mușcelor, cântecul rar al greerilor printre morminte, or pe o luntre, care trece, glasul pescarilor cari se întorc.

*

Atunci imi place cimitirul; in țilele cele mai calde, pe sôrele dela prânț me duc să-l vèd. Groparul mi-e prieten; e om bêtân de ispravă care a vèduț pe mulți născend și murind. Locueșce acolo, fericit, simțindu-se mai aproape de morți decât de vii. Ș-a și ales mormentul, într'un loc bun, pe o înălțime de unde își va puté urmă supraveghierea asupra celorlalți. Când me a flu la Ajaccio, me duc să-l vèd și stâm de vorbă.

De câte ori me vede imi arată schimbările: intotdeuna e câteceva nou in cimitir. Vèd morminte prospete, morți de curend a căror istorie mi-o spune. Istoria e tot aceeași mereu; și tinerii și bêtânii și bogății și săracii se amestecă sub pământ or sub marmoră in zădărnicia inscripțiilor: »Cel mai bun soț. — Unchiul meu iubit...« Môrtea e spoieța din urmă, buretele peste cusururi și vițuri, și din tôte cele scrise se urcă cătră cerul mirat, ca parfumul tuturor virtuților, tămâia silită a tuturor morților acelora pe cari îi moștenești!

*

Intre morminte repede deosebești pe cele mai frumoșe, pe ale morților cari au mume. Mumele sânt singurele femeii care nu inșelă nici odată. Groparul cunôșce pe una, prăpădită, slabă, așa de bêtână încât nimeni nu mai șcie de câți ani e; a avut un băiat, un nemernic, care o sărăcise și care o bâtea. Băiatul a murit. Mormentul i-e pe drepta cum intri in cimitir, printre cele mai îngrijite, cele mai plne de flori. In tôte duminicile, după eșirea din biserică, bêtâna vine cu câte o corônă; nu mai are bani mulți, dar puțini, cât are, îi cheltueșce pentru mort. Dumnețeu să ni le păstreze, pe dragile mame! Ceea de care vorbim, ingenuche pe pământul umed; peste corônele veșceđite pune pe cea nouă. Și ingânând vre-o rugăciune, se întôrce cătră oraș incet, incet, cum o duc picioarele.

*

In fundul cimitirului, răzemat de zid, e colțul streinilor. Corsica noastră e primitore; a păstrat locul cel mai frumos pentru cei cari au venit s'o vèdă și cari nu vor mai plecă! Acolo dorm, legănați de marea care îi aduse, bieții bolnavi pe cari ni-i trimite Miêđânoptea, cari vin la urmă de tot, când îi părăseșce viêța să cêră sôrelei nostru ceea ce nu mai e cu puțință să le dea. Colțul acela e mai jalnic decât tôte. Sânt întorși, morții fără patrie, cătră calea depărtată ce nu vor mai face; decât ochii li s'ar mai deschide la lumină, ar mai vedé, in depărtare, vaporul care se duce spre țerile perdute... Cine șcie ce vor fi făcend acolo cei cari trăsesc, in vreme ce aici, in acest colț de rai, dorm cei părășiți sub un cer necunoscut?

*

Și acolo, de câte ori me duc, găseșce câte ceva nou. Groparul care e corsican adevêrat, iubeșce pe streini. Me duce intotdeuna la colțul lor. Printre tôte mormintele băgasem de sêmă unul simplu, dar de o simplitate așa de izbitore, cu un farmec așa de jalnic și de blând, încât fără să vorbesc, fără să-mi întreb călăuza, stătui lângă el mai un ceas, privindu-l. Eră un pătrat de marmură albă; la cap o colônă pe care eră un vas spart din care păreau că beau trei porumbei; pe marmura numele unei fete și vârsta môrtei: 20 de ani și locul nașcerii: Amster-

*

dam și dedesubt în mișcătorea scurtîme a epitafelor protestante, aceste cuvinte :

Nu se va mai întorce cătră mine,
Dar eu duce-me-voi cătră ea!...

Pôte că scris așa nu e nimic; dar acolo în cimitirul mare, pierdut, în melancolia peisagiului frumos, mormântul acela mic, așa de departe de țera în care s'a născut, numele și vârsta morții și apoi epitaful dulce ca un jurământ de iubire, eră o impresie duiosă și crudă... Flori erau multe... Întrebai pe gropar.

— De unde sînt florile acestea?

— Așa e că te miri? Dar eu!... De ar avé mumă, da... dar biéta mórta eră orfană... Logodnicul i le plăteșce...

— Logodnicul ei?

— Da; el a pus și ce e scris pe pĕtră... Îți mai aduci aminte de fata aia frumușică, bălană dela Casa-mirtului, una galbĕnă și șubredă care viniă în toți anii cu un tiner innalt, de care țicea lumea că i-e frate și care nu se despărția de ea nici de cum... Eră logodnicul ei.

*

Căutai să-mi aduc aminte; îmi adusei. Casa mirtului e la marginea orașului; de multe ori vĕdu-se în curte, la sóre, pe biéta frigurosă, pe care o topiă durerea de pept; lângă ea, mai în genuchi, vedeam pe tinerul innalt care îi încălđia mánile și care neputĕnd face nimic, se uită la ea cum se ducea... da, da îmi aduceam aminte.

Sînt mai bine de trei ani de cĕnd a murit, urmă groparul și la fiecare șese luni, primesc câte o scrisóre din Amsterdam și bani. Imi trimite tinerul ca să cumpĕr flori. Vrĕ pe cele mai frumoșe și mai scumpe... M'a înșciințat că va vini și el.

Și bĕtrĕnul adaogă:

— Omenii ăștia din țĕrile friguroșe cĕnd iubesc, apoi iubesc, nu-i glumă!

*

De cĕtăva vreme nu m'am mai dus la Ajaccio și la Paris, unde iubirile de trei ani sînt necunoscute, nu me puteam gândi la Olandeza din cimitir. Acum cĕteva luni inșe, ducĕndu-me în Corsica, dădui pe acolo.

— Șcii, îmi țise groparul, olandezul, logodnicul nostru? Par că a fost un făcut; de cĕnd ai plecat dta, n'am mai primit nici bani, nici scrisori, n'a mai dat semn de viĕtă.

— O fi murit, țisei eu.

Dar groparul e un bĕtrĕn neincređĕtor.

— Aș! respunse el, a făcut și el ca tótă lumea, a uitat... s'o fi insurat!... Me miram și eu... atăta credință!...

Vorbind, umblam prin cimitir. Ajunserăm în fața mormĕntului. Eră ca și odinióră plin de flori, tot frumos.

Me oprii mirat.

— Dar florile astea? întrebai.

— Eu le-am pus, țise groparul dĕnd din umeri. Se făcuse obicei și n'am vrut să-l stric... Simt iubire pentru mórta asta... n'are părinți, n'are prieteni!...

*

Mi se părĕ că bĕtrĕnul neincređĕtor tușia, mișcat puțin: cu grebla așĕdă corónele puse de curĕnd.

— D'o fi murit, cum țici dta, urmă el după ce ne depărtarăm, ea trebue să șcie, de ore ce sînt împreună...

— Dar de se va fi insurat, de va fi uitat-o?...

— De o fi uitat-o!... apoi la ce să mai șcie și ea, biéta!...

Dumitru Stăncescu.

In viĕta monacală.

In viĕta monacală
Toți trĕsc cu ruga 'n grai;
Postind pĕn' pĕcatul spĕlă,
Ca să pótă merge 'n rai.

Aș posti cu rugăciune
Și eu ca să merg cu ei,
Dĕcă cineva mi-ar spune
Că 'n rai sînt: vin și femei.

Florian Moga.

Iubirea maternă.

— Episod din viĕta pasĕrilor. —

După ce ninsese doue țile într'una, așa că nu puturăm eși de loc din casă, după ce încetase néua, inșoit de mai mulți prietini, eșirăm în oraș. Nici acum nu eră, nu-i vorbă, o ți chiar acomodată, dar totuș preferiam din cauze igienice a răbdă mai bine puțin frig, decĕt a sta tot inchiși în casă.

Abiă umblarăm vre-o oră prin frig și ne și rĕtórserăm cătră casă, căci — să remĕnă vorba între noi — ne pĕtrunse frigul cum se cade.

Chiar treceam un pod, cĕnd ecă pe lângă noi vine un țĕran. Veți fi șciind, că pipa nu-i lipsiă din gură. Trecĕnd pe lângă noi, ne salută cu respect.

— Pfu! ce mirósă a tutun! — esclamă unul din noi, care nu putea suferi mai de loc mirosul de tutun.

— Cu zama de tutun poți omori tare ușor șĕrpii, — reflectă un mare dușman al lor.

— Ascutați, fiind că-i vorba acuma chiar de ei, cum îi torturau șĕrpii pe la noi. După ce îi prindeau, călcĕnd cu piciorul pe capul lor, tăiau o crengă nu prĕ grósă, din vre-un arbust ce le eră la îndemĕnă, o creștau în un cap și apoi i viriau capul acolo; îl băgau în o formă de jug. Să-i fi vĕđut apoi pe șĕrmanii șĕrpi, cum se sbăteau sub acĕsta greutate, pe care, nu o puteau séu de loc séu numai cu mare greutate delătură.

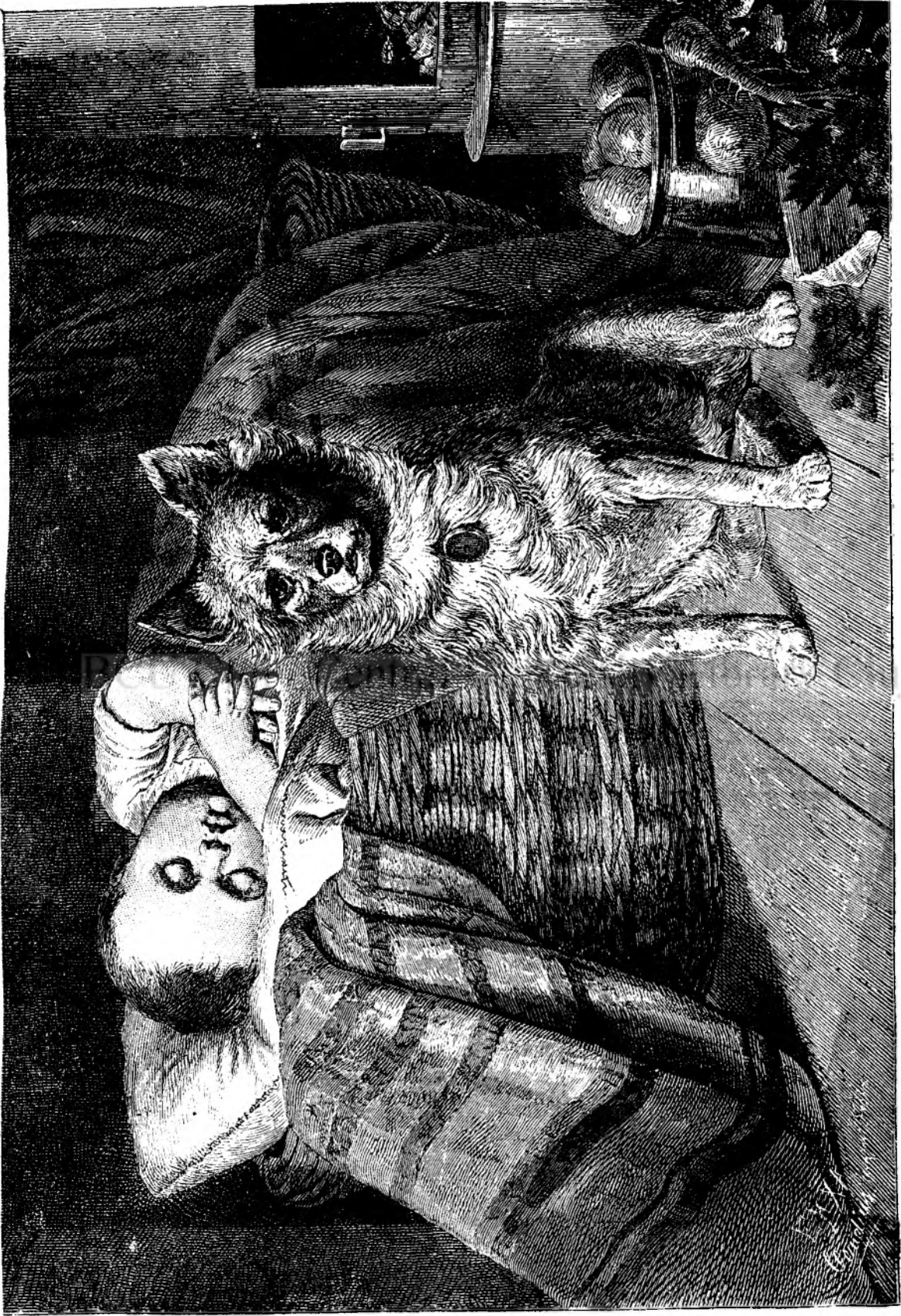
— Cam modul acesta se practică și pe la noi, — începĕ de nou Petrea, dușmanul șĕrpilor, dar totuș cĕte odată merită și mai mult. Ve voi istorisi, cum pedepsii eu pe un șĕrpe pentru o șiretenie de a lui.

— Ascultăm cu plăcere! — respunserăm noi curioși.

— Eram copil. Părinții me trimiteau cu vitele la cĕmp. Ori de cĕte ori eșiam cu ele la pășune, treceam pe lângă o pădure. Ca copil ce eram, veți fi șciind, că nu-mi scăpă din vedere, un cuib ce o biĕtă presură începuse a-și-l așĕdă în marginea pădurii, în iĕrbă. Totdĕuna de cĕte ori treceam pe acolo, cercam cu tótă atențiunea cuibul și purtam mare interes pentru el.

»Ve puteți intipui mirarea și bucuria mea, cĕnd trecĕnd în o ți pe lângă pădure, și cercĕnd ca după datină cuibul, vĕđui patru oue mici. Le privii lung timp și abiă me putui despărți de ele. Gĕndul meu eră acuma, că cum vor eși puii din oue și cum mi-i voi însuși după ce vor creșce. Nerăbdarea me consumă.

»O bółă ce me atinșe de odată, me reținĕ mai mult timp acasă. Nu fusese cine șcie ce bółă pericu-

PAZITORUL CREDINCIOS.

lósă, dar fiind că eram „dragul mamei,” nu me lăsară mai mult să merg cu vitele, căci »pote va muri ș-apoi ce va fi de mine?» ădise mama într'o ăi cătră tata, privind la mine cu multă dragoste.

»De abia me redicai de pe pat și preteștând nu șciu ce, fugii cătră cuibul din marginea pădurii. Me apropiai de el cu suflarea reținută, ca să nu conturb puii.

»Dar ce eră să vėd? Femeiușca sta aprópe de cuibul puilor sei pe o crėngă și de și puii așteptau cu gura căscată de mănecare, nu se apropiă de ei, ci ciripiă in un ton desperat. Me apropiai incetinel de paserea-mamă și voi-am a pune pălăria pe ea. Dar ori și cât de blândă și de nespăriósă mi se părú mie la început, totuș ea sbură pe altă crėngă mai departe. Nu me liniștii. O urmării. Dar de astă dată încă nu mai izbutii, sbură într'o altă parte, astfel inse că cuibul să-i fie iraintea ochilor. Acestă impregiurare nu o observai, decât numai mai târđiu. In fine dorința mea se realiză; o acoperii, in un moment când ea priviă la cuibul seu, cu pălăria așă că nu-mi mai scăpă.

»Eram vesel. Me duc acum, îmi ădisei, să vėd marii-s puii, aducėnd frumos la olaltă marginile pălăriei mele.

»Ajuns la cuib, voi-i a scóte pasėrea din pălărie și a o ține cu mâna, ca să-i arăt cuibul. Imi fu tare ușor să fac acestă, căci pasėrea nu făcea nici o resistință, nu se sbătea, nu voiă să fugă. I arătai dar cuibul. Și atunci — își plecă liniștit capul in jos și espiră . . .

»Încă nu-mi putui esplică de ce murise pasėrea, căci șciam bine că eu nu o ținusem strins in pălărie. O mișcare și o ciripitură ce o scóseră puii imi deslegă acestă enigmă. In cuib, sub pui, se așeșase un șerpe cum se cade, care nu mai de aceea nu mănecase încă puii, căci voiă să surprindă și să apuce in cuib și pe muierușca.

»Ea se vede că observase acest periclu, și de aceea nu se duse la pui, ci sta numai aprópe de ei. Ajuns odată la deslegarea acestă, erupsei in un plâns cu hohote. De și copil, pricepui acuma de ce murise pasėrea, de și eu nu o strînsei; pricepui, că pericluul iminent in care vėdú că se află puii sei, după ce eu o prinsei, i causă atăta durere, încăt aruncându-și încă odată o privire de adio puilor sei, muri . . .

»Atăta simțire la o pasere, — continuă Petrea, — nu observasem de atunci!

»Așteptă, — imi ădisei in mine, — așteptă monștru ce ești, că-ți vei luă plata ta. Șerpele par că me auđise și început a se retrage cătinel din cuib. Dar nu scăpă. Mi-ajunse că-i pusei piciorul numai pe códă, căci apucându-l de aceea, îl trăsei innapoi până ce capul i fu sub talpa piciorului. Și apoi ajuns până aci, tăiai o crėngă, o încrestai la un cap și băgai capul șerpelui in jug, dându-i drumul.

»Fiind jugul meu cam slab și el cam mare, nu-i fu așă greu a se scăpă de acestă greutate, și apoi liber a tăia inainte.

»Inse totuș nu scăpă. Biciul, tovarăș aprópe nedespărțit al copiilor de țeran, ce-l aveam pe uměr, eșcută rebunarea mea. Il luai dar de pe uměr, și plesnii de vre-o câteva ori șerpele așă de tare, încăt de durere scotea fluierături ascuțite redicându-se in códă.

»Mai pusei odată piciorul pe capul lui. Mai tăiai încă o crėngă, de astă dată mai grósă și mai scurtă, bună oră ca un scăluș, apucau capul șerpelui in el și îl dusei in mână până la un furnicar ce șciam in pădure. Ajuns acolo, rescolind mai intei prin furnicar, pentru ca să deștept furnicele, ințepenii bine scălușul in pământ și cu el șerpele, spre a fi tortu-

rat de furnici, cari năvălind din labirintele caselor lor, se suiau pe el. Erau niște furnici mari, puțin roșietice, cum is celea de pădure.

»Deplin satisfăcut și incredințat, că nu va mai scăpă viu, rentorsei la cuib, unde împărții puilor, cari cât ce me vėdură, deslăcură ciocurile, bucata de pâne ce avusei din întemplare la mine. De atunci incolo, le eram ca o a doua mamă, ingrind de ei cu cea mai mare atențiune, — până ce puturășbură.»

— O adevėrată *iubire maternă*, cum rar găsești chiar și la ființele raționale! — adauserăm noi, incheiând Petrea acestă istorie.

Aurel C. Domșa.

Poesii in prosă.

— De Ivan Turgenieff. —

I.

Meseriașii și omul cu mânile albe.

Meseriașul. Ce ai tu de căutat aci la noi? Ce vrei? Tu nu te ții de noi . . . Păzește-ți calea!

Omul cu mânile albe. Eu me țin de voi, iubiiților frați.

Meseriașul. Nu mai spune! Ce numai ții plesneșce prin minte! Ian priveșce odată mânile mele. — Nu veđi, cum sânt de murdare? A cătan și a gunoi mirósă — a tale inse sânt frumoșe și albe și a ce mirósă?

Omul cu mânile albe. (Ținėnd mâna sa dinainte.) Ian mirósă odată.

Meseriașul. (Mirosindu-i mânile.) Ce e asta? Mi se pare că mirósă a fer.

Omul cu mânile albe. Așă e, a fer. Șese ani ințregi au fost ingreunate cu fiere.

Meseriașul. Și pentru ce?

Omul cu mânile albe. Pentru aceea, pentru că eu mi-am luat la inimă binele voștru, pentru că eu am voit a ve eliberă, pe voi ómeni sermani neșciutori, pentru că eu m'am redicat in contra apesătorilor voștri și am revoltat. Veđi pentru aceea fui eu aruncat in fiere.

Meseriașul. Inchis? Dar cine ț-a ădis să revoltezi!

*

După doi ani.

Primul meseriaș. Ian auđi, mēi Petre! Aduci-ți încă aminte de acum doi ani, când vorbise cu tine așă un perdevėră cu mânuri albe?

Al doile meseriaș. Imi aduc aminte . . . Dar ce-i cu el?

Primul meseriaș. O să-l spėndure astăđi, pricepi: așă-i porunca.

Al doile meseriaș. Da o revoltat erăș odată?

Primul meseriaș. Veđi bine c'o revoltat.

Al doile meseriaș. Hm . . . șcii tu frate Dumitre? Óre să nu ne căștigăm noi ștrėngul cu care l'or spănzurá? Se ădice că așă ceva aduce noroc in casă.

Primul meseriaș. Ai dreptate, aidi să incercăm, frate Petre.

II.

B a b a.

Singur mergeam pe o cāmpie lată.

Deodată audii niște pași lini precauți indėrėtul meu . . . Imi urmă cineva.

Privii indėrėt și observai o babă mică și gārbovă de bėtrână, invelită tótă in flėnduri sure; nu-mai fața i se vedea; o față galbėnă, increțită, cu un nas ascuțit și fără dinți.

Me apropiai de ea . . . ea stătù pe loc.

— Cine ești? Ce voiești dela mine? Ești o cerșitoare? Voiești ceva de pomană?

Baba nu respunse nimic. Me plecai in jos la ea și observai, că ambii ei ochi erau acoperiți cu aceea peliță alburie, de jumătate străvădăcioasă, care se pôte observă la unele paseri: ochii lor sânt prin aceea scutiți de lumina prę intensivă.

Dar pe ochii babei această peliță nu eră mișcătoare și acoperia lumina ochilor . . . din ceea ce eu dedusei că e orbă.

— Ceri tu ceva de pomană? o întrebai eu încă odată.

— Pentru ce-mi urmezi?

Dar baba nici acum nu respunse nimic, ci tresări puțin.

Me întorsei decătră dęnsa și-mi păzii calea.

Dar erăș aud acei pași lini męsurăți, furișându-se după mine.

— Erăș această femeie! imi cugetai, pentru ce ore me urmăreșce așa? Dar in cuget adaosei numai decăt: »pôte că s'a rătăcit, neputęnd vedę și acuma urmęză sunetului pașilor mei, pentru de a ajunge cu ajatorul meu in un sat. Da, da, așa e.«

Dar din ce in ce me cuprinse o neliniște bizară: imi părea, ca și când această babă nu numai m'ar urmări, ci m'ar și indreptă, ca și cum m'ar impinge acum la drepta acum la stęnga și eu aș trebui fără voie să ascult.

Și eu pășesc mai departe . . . dar pe cale inaintea mea observ un punct negru, ce se tot lăteșce . . . ca o grăpă . . . »un mormęnt!« imi plesni prin minte. Așa dară intr'acolo me impinge ea pe mine!

De-odată me întorc. Erăș stă baba dinaintea mea . . . dar acum pôte vedę! Me priveșce cu ochi mari, reutăcioși și profetitori de nefericire — cu ochii unei paseri răpitoare . . . Eu i privesc drept in față, in ochi . . . erăș acea peliță tulbure, erăș aceste trăsături timpite, fără vieță . . .

— Ah! cuget eu »baba această este sörtea mea — aceea sörte de care nu-i scăpare!«

— Nici o scăpare? Nici o scăpare? . . . nebulie! . . . Trebuie cercat! Și eu me întorn in o laturę și ieu o altă direcție.

Repede innaintez . . . Dar ca și până acum aud erăș innapoia mea niște pași lini precauți, apröpe tot mai apröpe . . . și innaintea mea apare erăș mormęntul negru.

Me întorn spre o altă parte . . . Erăș innapoia mea acelaș tropot lin și innaintea mea acelaș petec amenințător.

Și ori și cum me sucesc și me întorc ca un iepure gonit — nu-mi ajută nimic, nimic!

— Stăi, imi cuget. O să incerc a o inșelă! Remân pe loc unde sânt! — și numai decăt me pun jos.

Baba stă cățiva pași indērętul meu. Auđi nu o pot, dar simțesc apropierea ei.

De-odată vęd innaintea mea in depărtare a cel petec; acum innötă, se tăreșce spre mine!

O Dömnę! Me uit indēręt . . . Baba me priveșce strict și un suris desprețuitor zace pe gura ei fără dinți . . .

— Nici o scăpare!

III.

R o s a.

Eră in ultimele ęile a lui august . . . Tömnă incepuse deja. Sörele dispărü după horizon. O plöie locală neășteptată — dar fără fulger și tunet trecuse intocmai peste ținutul nostru.

Grădina dinaintea casei părea roșie și aboriă umplută de focul aurorii de sēră și de șiröele plöei.

Ea ședea in salon la męsă și privia perdută in gânduri, prin ușa de jumătate deschisă afară in grădină.

Eu șcieam, ce se petrecea in sufletul ei; eu șcieam că dęnsa, in acest moment, după o luptă scurtă dar durerösă, cedase unui simțiment pe care nu-l mai putea stăpăni.

De-odată se scolă, mērse cu grabă in grădină și dispărü.

Trecü o oră . . . trecü și a doua; ea nu se rentörnă.

Atunci eu me sculai, eșii din casă și mersei pe aleea, pe care, după cum șcieam de sigur, se duse și dęnsa.

Giur impregiur domniä intuneric cumplit, nöptea se coborise deja . . . când observai pe nisipul umęd al cărării un object rotund, care pelängă tötă intunecimea apărea roșiatec.

Me plecai. Eră o rosă tineră, de abiä inflorită. Innainte de douę ore o vęđui la peptul ei.

Cu ingrigire redicai flörea căđută in tină și o pusei, întorcęndu-me in chilie, pe męsă dinnaintea scaunului ei.

In fine se rentörse. Cu pas ușor trecü in chilie și se puse la męsă.

Fața ei devenise mai palidă și tot odată mai pröspetă; repede, cu o confusiune vioe, rătăciau ochii ei lăsați in jos prin chilie incöci și 'n colo.

Și dęnsa observä rosa. O luä in mână, privi la foile ei turtite și intinate, se uitä la mine și in ochii ei cari de-odată incetase de a rătăci, luciau lacrimi.

— De ce plängi? o întrebai.

— Pentru această rosă. Veđi ce s'a făcut din dęnsa.

Și mie-mi plesni prin minte de a ęice ceva de ințeles profund.

— Lacrimile dtale erăș vor spēlä această tină.

Đisei cu gravitate.

— Lacrimile nu spēlä nimic, ele ard numai, — respunse dęnsa intörnându-se spre camin și aruncând flörea in flacăra nimicitöre.

— Focul arde și mai bine decăt lacrimile, — strigä ea cu superbie și ochii ei lucitori de lacrimi rıdeau temerar și fericiți.

Eu pricepui, că și dęnsa erä arsă.

Din ruseșce:

Negru.

Poesii populare din Bănat.

Vină-mi bade serile,
Pe töte cărările;
Vină-mi bade și pe-a mea,
C'a crescut ęrba pe ca!

Trandafir cu cręnga 'n pěr,
Urıt mi-o fost omul běl;
Trandafir cu cręnga 'n criș,
Drag mi-o fost omul ocheș.

Fă-me dömnę ce mi-i face,
Fă-me-o chituță de flori,
Să me duc la un scriitor,
Când ceteșce me iubeșce,
Cu mine se veseleșce
Și când scrie me męngăie.

Culesc de:

Iuliana E. Iancovici.

Vorbe și răspunsuri potrivite*.

Dis-a unul: cutare te ocărește. Ți acela îi răspunde: când nu sînt de față, poți să me și bată.

Un nebun defăimă pe un înțelept, Ți înțeleptul îi dîse: nici pe mine me vor crede când te voi lăuda, nici pe tine când me vei defăimă.

Dicînd unul împăratului, ca noaptea să isbescă pe vrășmaș, împăratul îi răspunde: numai tâlharii și hoții noaptea tură isbînda.

Un boer umflat în blane, întrebă pe un gol și despuiat, în vreme de iernă, de-i este frig la trup? Acela îi dîse: Dar ție îți este frig erna la frunte? — Ba nu, dîse boerul. — Așa și mie, răspunde despuiatul, că tot trupul ca o frunte îl socotesc.

O coconiță mîngăia un miel de curînd născut, și întrebă pe cioban: — De ce n'are corno? Ciobanul îi răspunde: — Pentru că nu s'a insurat până acum.

Un mitropolit ce se numia Cosma, se amestece case între boerii ce se sculară asupra Domnului, pentru multele reuțăci ce făcea. Domnul îi dîse, că ca o parte bisericescă, nu se cuvine să se amestece în asemenea turburări. Mitropolitul îi răspunde: *ὁ πῶς ὁ κόσμος, καὶ ὁ κοσμῆς* adică, unde o lume și Cosma cu ei.

Un împărat incingînd cu sabia pe una din slugile sale, sluga îl întrebă: ce să fac cu ea? Împăratul îi răspunde: De-ți voi porunci bine, urmîză cu ea pentru mine; Ți de-ți voi porunci reu, urmîză cu ea în potruva mea.

Arătără unui tiner doue fete, una cu ochii negri și alta cu ochii albaștri, și-l întrebă: — Pe care din amîndoue voește mai bine? Tinerul răspunde: — Mai bine pe amîndoue, decât una din amîndoue, ca să nu se dea pricină de gălcévă.

Un tâlhar întîlni pe drum un cocoșat și-i dîse: — Domnule, ce te-ai încărcat cu tot calabăcul în spinare? Cocosatul îi răspunde: — De frica hoților ce-i întîlnesc pe drum.

O coconiță, vîdînd cununile de nuntă, întrebă: — De ce cununa bărbatului are patru cercuri, Ți a muierii numai trei? Unul îi răspunde: — Pentru că muierii îi lipsește o dogă. Ți altul mai bine îi dîse: — Pentru că bărbatul o să porțe un corn mai mult, decât muierea.

Un împărat luînd condeiul să iscalăscă o osîndă de mörte, se cam sfiă, ministrul îl siliă; împăratul îi dîse: — mai bine ar fi fost ori să nu fi știut să scriu, ori să nu fi împărățit.

Unul se fălia că vede forțe de departe și dicea altuia: — Veți șorecele acela în vîrf muntelui? Acela îi răspunde dicînd: — De vîd tu-l vîd, dar îl aud ronțîind.

Un bolnav mergea la resboi și dicîndu-i Ți cine, într'asemenea stare ce mai cauți la resboiu? El îi răspunde: — Pentru țără și în mai pröstă stare trebuie să mor.

Un ștregar (ce se isgonise din țera lui pentru blîstemățiile lui) întîlnind peste cătăva vreme în străinătate un țeran d'ai lui, îi întrebă de mai sînt nebuni în țera lui. Țeranul îi răspunde: — De când ai plecat dumneța, nici un nebun nu s'a vîdut.

* Estrase din volumul manuscris al Vornicului Ierdache Goleacu, fiul banului Radu Goleacu, de sub rubrica: „Vorbe și răspunsuri potrivite.” Acest volum se află în biblioteca Academiei Române.

Popriă unul pe un împărat să nu între prin case pröste, ca să nu se întine; fiind Ți oamenii pröști, împăratul îi răspunde: — Ia pildă dela söre, că intră prin cele mai spurcate locuri, dar nici cum se întină.

Un șchiop mergînd și el la bătălie, îl întrebă altul: — Dar tu ce ai să faci la bătălie? Șchiopul îi răspunde: — Eu mai bine decât tine voi sta la resboi, că și de voi vră să fug, nu pot.

O coconiță ce se socotia de frumoasă, întrebă pe un tiner: — Care muier e se pare mai frumoasă? Tinerul îi răspunde: — Ori care alta, afară de Ți.

P'un împărat sărac, dar cu buni prieteni, îl întrebă Ți cine: — Unde îți ai avuția? Împăratul le răspunde: — la aceștia, arătînd pe prietenii lui.

Un tiner conăcînd la o gazdă, în postul cel mare, îi dîse să-i frigă un pui de găină. După ce seșu la mesă întrebă pe gazdă, de mai mînăncă cineva carne, să vie să-i dea. Gazda îi aduse la mesă un dulău mare, dicînd: — Mai este și acest căne.

O fetiță se luă după o mägăriță a mame-sei, ce scăpase din coșar, alergînd după ea să o prîndă, o întîlni un tiner pe drum, carele, ca să o sărute, îi dîse: — Cunoști, dragă, pe vëra-mea cutare? Ea îi răspunde: — Dară, este acasă la noi. — Me rog dară, îi dîse tinerul, primește această sărutare dela mine, și i-o dă din partea mea, că me pripesc să i-o trimit și se dete să o sărute. Tinera îi dîse: — Stăi, dragă, decât sărutarea este așa de grabă, trimite-o prin mägărița mea, că ea va ajunge mai curînd decât mine.

Indemnînd unii pe un împărat Ți cine, ca să repue pe un vinovat, împăratul le dîse: — Ți, când m'ar duré un deget dela mână, ce mi-ați dice? să-l tai seu să-l vindec?

Dömnice de ce ai lăsat dobitoce pe lume? Dis-a un invêțat. Ți Domnul îi răspunde: — Ca să te deosebești tu de ele.

Unul își bătea joc de altul că are urechi de măgar. Acela îi dîse: — Iértă-me, dragă că Ți-am luat urechile.

Un tiner ce avea o nevastă urită, se duse în vecinătate la un bêtărîn, ce avea o nevastă frumoasă, și negăsinde pe bêtărînul acasă, vru să supere pe tinera, și uitându-se împregiur dîse: — Dragă, felurimi de paseri vîd p'în curte, dar vre-o vită cu corno nici una. Tinera îi dîse: — Uită-te în oglindă și numai decât vei vedé.

Unul vîdînd pe un împărat incungiurat de ostași, îl întrebă: — Ce-ai greșit. Dömnice, de te păzesc atăția ostași? Împăratul îi răspunde: — Nimic alt, decât m'am făcut slugă tuturor și le e frică să nu fug.

Un tiner isprăvindu-și invêțăturile pe la școle, s'a întors acasă la părinții sei și întrebându-l tată-seu ce a invêțat? copilul îi răspunde că la vreme îi va arătă. Tatăl seu se mânia și îi dete o palmă. Atunci copilul îi dîse: — Ți, tată, acesta am invêțat, să sufer mânia tatălui meu.

Niște școlari întîlnind pe drum o muere ce mână cătăva mägari, îi dîse: — Bună dimineța, babă, unde-ți duci copiii? Baba le răspunde: — Mulțămim dumneavöstră feții mei, la școla dumneavöstră.

Numai voi stăpăniți pe bărbaiții vöstri, dis-au unii cătără muierile din Lacedemonia. Ți ele le răspunseră: — Adevërat, pentru că numai noi nașcem bărbaiții voinici.

O vëduvă rugă pe un împărat să o asculte la päsul ei, împăratul supërat fiind, îi dîse: — Lasă-me, n'am vreme. Vëduva puțin împotriva îi dîse: — Decă n'ai vreme, nu mai fii împërat.

Un orb umblă pe drum noaptea, fiind într'o mână un felinar aprins și într'alta un baston. Întîlnindu-l un zăpăuc, dete peste el, și-l întrebă: — Bine, bas-

tonul pentru pipăit, dar felinarul pentru ce trebuință ? că nimic îți folosește la orbirea ochilor. Orbul îi respunse: — Felinarul nu-l țiiu pentru mine, îi pentru neghiobi ca tine, ca să nu deie peste mine și tu tot dăduși.

P. Ispirescu.

Păzitorul credincios.

— Veți ilustrațiunea din nr. acesta. —

Mama s'a dus de-acasă. Nu departe, numai în vecini, să cêră ceva de-acolo. N'a ramas nimene acasă, numai băiatul, dar și-acela dörme, pân' atuncia nici nu s'a trezi, n'are să-l grigescă nimene.

Dar cănele Balan, vëdënd că stăpâna sa se duce, a intrat în casă, s'a pus lângă patul copilului dormind și l'a păzit el. În adevër, o scenă idilică.

Literatură și arte.

Șciri literare și artistice. *Dl. V. Alecsandri* lucrëază la o nouă piesă originală, al cărei subiect e luat din viața noastră contemporană. — *Starea sănătății lui Eminescu* merge mai bine; medicii, după »Românul«, dau speranțe de scăpare. — *Dl. A. C. Cuza* va publică la Iași un studiu politic intitulat »Generația dela 48 și era nouă.« — *Bustul dlui Esarcu*, lucrat de sculptorul Hegel, e deja gata; membrii Athenoului din București, al cărui vicepresident e dl Esarcu, i-au predat-o cu o adresă. — *Dl. Al. I. Olobescu* va scrie o lucrare asupra broderiei române, care se va publică în Anglia; distinsul academic face lucrarea acësta la cererea reginei.

Istoria limbei și literaturii române încă tot nu e scrisă, cu tôte că au apărut câteva lucrări cari tractëază estiuena acësta, căci tôte au scăderea d'a esageră, cum se esagerëază la noi în literatură de multe ori. Acum dl Ion I. Bumbacu, profesor de limba și literatura română la liceul din Cernăuți, începe să publice o nouă lucrare. Titlul acesteia este: »Din istoria limbei și literaturii române«, volumul apărut e partea I și pörtă titlul »Istoria limbei române.« Autorul începe din epoca formațiunii și ajunge până 'n secolul XII, pretotindene consultând cu sirguintă datele istorice, ceea ce de sigur își va atrage atențiunea cercurilor competente. Prețul 1 fl.

Operetă originală. Înmulțirea corurilor noastre vocale ne-a produs necesitatea pieselor originale și 'n deosebi a pieselor cu cântece. Dorind a satisface o astfel de necesitate, dl dr. G. Vuia, president al Reuniunii române de cântări din Oravița, a compus o operetă sub titlul »Nașa Trina«, care s'a și reprezentat cu succes la Oravița și la Băile Herculane. Musica este scösă din compozițiile lui A. Dorn; dar s'a întrebuintat și trei compoziții românești: o arie, un cor bărbătesc și un cor micst. Acuma textul operetei a apărut în o broșură. Subiectul e hazliu și lucrat cu multă dibăcie. Se află de vëndare la autorul.

Dl Gr. Sima al lui Ion a dat sub tipar de-odată doue scrieri. Amândouë vor apăre în editura librăriei W. Krafft din Sibiu. Prima va purtă titlul »Ardeleanul glumeț« și va conține 101 anecdote populare, adunate și întocmite de dsa. A doua are titlul: »Isvor de bunăstare seu mai multe sute de îndreptări și povețe scurte și practice din economia de casă, grădinărit, igienă, economia de câmp și de vite, vierit, ținerea vinului, vinuri de pöme, pomărit și alte multe terene de deprindere.« Din acësta din urmă publicăm în nr. acesta drept specimen câteva mai la vale, în rubrica »Pentru dömne tinere.«

Palatul Academiei Române. În primăvera anului acestuia se vor pune la București fundamentele mărețului edificiu al muzeului, bibliotecii, arhivelor și Academiei Române, după planul arhitectului Schmie-den din Berlin. Aceste planuri au fost espuse la Berlin în salonul societății de arhitectură și belearte și pe cât aflăm ele au fost unanim aprobate de ömeni cunoscători. »România Liberă« află, că edificiul va fi situat pe cheiul Dâmboviței, în locul numit altă dată grădina Mimi.

Tesaurul dela Petrosa. În editura Rothschild din Paris a apărut cea dintei broșură a opului dlui Odobescu, profesor la universitatea din București, intitulat »Le trésor de Pietroasa.« Acësta lucrare, care e un prețios monument al archeologiei, e întocmită förte lueuos și artistic.

Dl dr. G. Grigorescu, profesor de fiziologie la facultatea de medicină din București, a scos următorea carte importantă: »Introducere în studiul fiziologiei omului.« Următorele capitole au fost tratate de dl doctor: Definiția, istoria, fazele și importanța fiziologiei. — Despre viêtă. — Clasificarea funcțiunilor și divisiunea materiei. — Despre protoplasmă. Cartea se pöte găsi la librăriile Graeve și Răniștean, cu prețul de 2 lei.

Arhitectură. Ministrul cultelor din România a fost autorizat de consiliul de ministrii să cêră Camerei creditele necesare pentru terminarea palatului episcopal de Curtea-de-Arges și pentru restaurarea definitivă a bisericilor Trei-Ierarhi și sf. Nicolae din Iași și sf. Dumitru din Craiova

Diare noue. *Naționalul*, diar cotidian, în doue edițiuni, a apărut la București, sub direcțiunea politică a dlui deputat I. N. Iancovescu. — *Severinul*, un diar național-liberal, va apăre în curënd la Turnu-Severin. — *Brăila liberală* a apărut în orașul Brăila și va eși odată pe săptămână.

Teatru și musică.

Șciri teatrale și musicale. *Concertul dlui D. Popovici*, dat la Brașov sâmbătă sêra, a reușit förte bine; publicul ales și numeros a aplaudat cu plăcere pe escelentul baritonist. — *Lewinsky*, renumitul artist dela Burgtheater în Viena, va da luni la 11 l. c. o serată declamatorică în Oradea-mare.

Concert și bal popular în Coșocna. Junimea română gr. c. din Coșocna, comitatul Cluș, a dat la 28 februarie n. un concert cu următorea programă: 1. Cuvânt de deschidere rostit de protopopul Ioan Hossu; 2. »Codrul« piesă teatrală. 3. Ambulanța crucii roșie, poesie de G. Sion, cântată de corul școlărilor. 4. »Puterea cea mai mare«, poesie de Iosif Vulcan, declamată de școlarul Ioan Dărgău. 5. »Sânt Român«, poesie de I. Vulcan, declamată de școlarul George Gadalean. 6. »Nu te teme mēi Române«, poesie de I. Vulcan, declamată de școlărița Susana Nemeș. 7. »Românul«, poesie de G. Tăut, cântată de corul școlărilor. 8. »Incede-te în tine Române«, poesie de I. Vulcan, declamată de școlarul Ioan Mariș. 9. »Adio Ardealului«, poesie cântată unisono de școlării Vasile Erchedi și Elie Popovici. 10. »Scrieți cu toții«, poesie de I. Vulcan, declamată de Maria Moldovan. 11. »Jună de Român sânt«, poesie de M. Papiu, declamată de școlărița Susana Erchedi. 12. »Orfanii«, poesie de G. Simu, declamată de Elie Popovici. 13. »Vênătorul«, poesie de Schiller, cântată de corul școlărilor. 14. »Poporul român«, poesie de I. Vulcan, declamată de școlarul Ioan Popovici. 15. »Focurile Noptii«, poesie de Carol Scrob, cântată de școlărițele: Maria Turcu, Susana Nemeș și Maria Mol-

dovan. 16, „Nu desperați», poezie de I. Vulcan, declamată de școlărița Maria Turcu. 17, Cuvânt de închidere, rostit de dl învățător Teodor Hurducaciu. 18, Urmară jocurile naționale Călușerul, Bătuta, Romanul. Brăul și Hora și altele până în Țori.

Teatrul din Iași. Săptămâna trecută s'a jucat piesa »Fântâna Blandusiei« de dl V. Alecsandri. Cele doue roluri de frunte au fost ținute de dl Gr. Manolescu și de dna Aristița Romanescu. Publicul a ascultat cu plăcere poetica lucrare a bardului dela Mircești și a aplaudat mult pe artiști

Corul vocal al plugarilor din Belinț lângă Lugoș a dat în duminică trecută un concert cu următoarea programă: I. Czegka: Gemut-am secolii, cor bărbătesc; I. Vidu: Sus opincă, cor bărb.; G. Ventura: Hora Sinaei, cor micst; Amorul Româncei, poezie declamată de corista Elena Coșar; I. Vidu: Șeșetorea, executată de coriste; Feist: Rothrauth, cor bărbătesc; Jidovul Codru Hârțog, jucat de coristul Dimitrie Hațeg; Hora dobrogenă, cor micst; G. Porumbescu: Marșul cântăreților, cor bărb. Concertul, sub conducerea coristului Ioan Stoicanescu din Silha, după cum ni se scrie, a reușit foarte bine. Deosebit au fost aplaudate: Sus opincă și Marșul cântăreților; declamațiunea coristei Elena Coșar, precum și jocul coristului D. Hațeg au fost asemenea bine primite. A luat parte oșpeți mulți din localitate și din satele vecine, între cari se află și părintele Lucian Șepețian, regeneratorul corurilor. Venitul curat a fost menit pe sâma fondului corului vocal de acolo.

Alt cor popular. *Corul din Chișoda*, comitatul Timișoara, a dat acolo în duminică trecută un concert sub conducerea dirigintului de cor Iosif Mârșă din Beregseu. Mai mult au fost aplaudate piesele: Arcașul și Tătarul.

Ce e nou?

Hymen. *Dl Romul Marchiș*, teolog absolvent al dieceșii oradane, fiul regretatului George Marchiș, fost vicar și archidiacon în părțile sătmărene, în duminică trecută s'a cununat cu dșora Elisabeta Sarkady, fiica dlui Iosif Sarkady, proprietar în Fegernic, comitatul Biharia. Cununia s'a făcut în catedrala gr. e. din Oradea-mare, și nu la Fegernic, după cum anunțarăm în nr. trecut, asistând aproape totă clasa inteligentă română de-aicia. Actul cununiei a fost severșit de Rds. domn canonic dr. Augustin Lauran, carele de asta-dată a cununat întâia-ora. Ca cumetru a funcționat Rds. domn canonic Paul Vela. După cununie numeroșii oșpeți au fost intruniți la un dejun la casa ospitală a Rds. domn canonic Artemiu Sarkady, unchiul miresei. — *Dl Ioan Turcu*, protonotar al comitatului Făgăraș, s'a logodit în Sibiiu cu dșora Eugenia Codru-Drăgușan, fiica reposatului vice-comite al Făgărașului Ioan Codru Drăgușan. — *Dl Teodor Ioaneș*, absolvent de teologie al dieceșii aradane, s'a cununat cu dșora Ecaterina Micul, fiica dlui Vincențiu Micul, paroc în Spatta, comitatul Caraș-Severin. — *Dl Sabin Hodoș*, fost locotenent în armata austriacă, s'a căsătorit cu dșora Lucreția Robescu în Pitești. — *Dl Ioan Clêmbes*, învățător în Fenlac, s'a căsătorit cu dșora Paulina Trevisan, fiica dlui Iosif Trevisan, pădurar. — *Dl Ioan Strêvoiu*, învățător în Zernești, s'a cununat cu dșora Anaștasia Coleș tot de acolo.

Șciri personale. *Dl V. Alecsandri* este așteptat la București cam pe 5/17 l. c. ca să asiste la sesiunea generală a Academiei Române. — *Dl Ion Ghica* are să sosescă asemenea cam pe atunci și din acelaș motiv, din Londra, în capitala României. — *Dșora Cernelia Pop*, fiica dlui Ioan Pop, proprietar, magistru

c. r. poștal și notar cercual din Cizeriu, în 20 februarie a făcut esamenul de magistră poștală și espedițore cu succes eminent la direcțiunea poștală din Oradea-mare, când totodată a și depus jurământul. — *Dl dr. G. Crănicean*, oculist renumit, pe care cetitōrii noștri îl cunosc din colōnele foi nōstre, a fost chemat la consultațiune în Rusia.

Reuniunea femeilor române din Sibiiu are în școlă sa în semestrul acesta 21 eleve, a predat direcțiunii școlare 117 piese de modele pentru lucruri femeșci, în acest an din bal a avut un vinit curat de 313 fl. 51 cr., ca tacse pe anul 1888 a încasat dela membri 265 fl., are 251 membri; averea Reuniunii la sfêrșitul anului trecut a fost: fond neatacabil 3234 fl. 95 cr., fond disponibil 4857 fl. 79 cr., cu totul 8092 fl. 74 cr. Din început și pân' acuma a cheltuit pentru scopuri școlare, suma de 10,520 fl. 62 cr.

Universitarul român din Cluș au voit să înființeze o nouă Societate de lectură, în locul Societății »Iulia«, care s'a disolvat mai de mult. Numirea noii Societății eră să fie »Minerva«, statutele s'au și înaintat la ministrul de culte, înse acela nu le-a aprobat, căci »ascultătorii dela universitatea din Cluș au deja cercuri de cultivare în cari fiecare ascultător dela universitate fără deosebire de religie și de naționalitate pōte intră ca membru; căci în Cluș există biblioteci literare și sociale, institute și reuniuni de binefacere pentru tōte clasele societății; ba de fapt funcționează în Cluș și o filială a Asociațiunii pentru promovarea literaturii și a culturii române din părțile ardeleni și astfel existența societății din vorbă e cu totul superfluă; căci în fine considerând numărul cel mic al ascultătorilor universitari de limba română și tacsă pré neînsemnată ce ar fi a se plăti de cătră membrii societății, această societate nu s'ar putē susține cu propriile sale puteri.«

Carneval. *La București* Societatea de binefacere »Providința« a dat la 15/27 februarie un bal în sala Teatrului Național, la care a luat parte și regele cu regina; cu ocaziunea această regele a dăruit 500 lei unui elev dela școlă de bele-arte, al cărui tablou s'a vândut prin licitație. — *Al doile bal al curții* din București s'a dat joi în 16/28 februarie, luând parte 1400 de persoane; regele și regina au intrat în sală la orele 10 și jumătate, apoi începū danțul. La ora 1 suveranii, împreună cu oșpeții s'au coborât la supeu; după supeu începū cotilionul alcătuit de peste 150 părechi dântuitoare; regele și regina s'au retras la orele 3 și jumătate; danțul a urmat apoi cu aceeaș animațiune până la orele 5 dimineța. — *Balul din Blaș*, pe care-l anunțarăm și noi, s'a sistat cu totul pentru anul acesta.

Reuniunea română de agricultură din comitatul Sibiiu a ținut marți prima sa adunare generală în Sibiiu, sub presiul dlui Eugen Brote, presidentul Reuniunii, luând parte mulți membri din Sibiiu și din impregiurime. S'a revêdut socotelile anului trecut, dl profesor D. Comșa a vorbit »despre cultivarea fênațelor și a liveșilor«, ér dl G. Dordea a fost poștit, ca la una din intrunirile agricole ce le va arangia comitetul prin comune, să țină un discurs despre folosul comasării.

Contra profesorilor tineri. De multe ori vedem petrecându-se la București niște lucruri cari fac ca sentimentul național să se mire. Astfel avem să înregistrăm acuma gōna contra unui profesor. Se șeie, că înainte c'un an și jumătate doi profesori tineri dnii dri Asaky și Babeș au fost invitați la universitatea din București. Amândoi ș-au și făcut datoria de români. Dar abiă trecură câteva luni, dl dr. Asaky începū a fi persecutat sistematic de cătră colegii sei; încât în urmă declară, că va părăsi țera; dar stu-

denții și opiniunea publică se opuseră și dl dr. Asaky își continuă cursul la universitate. Dar étă ce ne spune »Românul«: »Pentru a face ca dl Asaky să nu mai pôta suferi vecsațiunile, să i se arate că nici in cercurile hotărîtore nu mai are sprigin, ba chiar acolo se urzește totul contra lui, dl dr. Asaky este invitat să-și facă stagiul de armată și întărîind cu umblarea pe ici, pe colo, pentru a cere esplicări, se trimit doi gendarmi să-l aducă cu forța d'acasă la casarmă, ca p'un desertor și într'un mod ce numai să revolte și să indigneze pôte pe un profesor de facultate, pe un bărbat de știință conșciu de chemarea sa. In urma numerôselor șicanii, dl dr. Asaky a părăsit țera. Dar, incheie »Românul«, partea cea mai tristă a lucrului este, că s'a format un adevărat curent contra profesorilor noștri mai tineri și invêțați, astfel că dl dr. Victor Babeș a declarat și dsa, că decă va vedé că curentul persistă și nu va fi nici dsa cruțat de aceste intrigi, va plecâ și densus. Vorbind de plecarea dlui dr. Asaky, »Fântâna Blandusiei« scrie: »Se spun multe despre pricinile acestei plecări. Âncă înainte de venire, dl dr. Asaky a avut nenorocirea să formeze doue curente fôrte puternice de fanatici: prieteni și dușmani. Și unii și alții comentéză, deci, in chipuri opuse acéstă plecare. Unii vor s'o pună pe sêma unor prè mari pretențiuni a tinêrului doctor; pe când ceialalți vorbesc de intrigi meschine și de coaliții inverșunate înșghebate in potrivă-i-«

Biserică și școlă. *Consistorul din Arad* a hotărît să se adreseze delegațiunii congresuale cererea, ca să ia cât mai curênd dispozițiunile pentru resolvirea cauzelor remase pendenté cu ierarchia sêrbescă și in special afacerea monăstirilor comuné și cestiunea despărțirii românilor din comunele mestecate. — *Noul episcop al Caransebeșului*, conform statutului organic, trebuie să se alegă in trei luni dela reposarea fericitului Ioan Popasu, adecă până la 17 maiu n.; mainainte inse trebuie să se completeze sinodul, in care lipsesc 5 deputați mireni. — *In archidieceasa Sibiu* se vor alege deputați sinodali in locul lui Iacob Bologna, dr. Nicolae Olariu, Anania Moldovan și dr. Nic. Pop cari au reposat și in locul dlui Silvestru Moldovan care a renunțat. Comisari s'au numit dnii Elia Macelariu, dr. Ioan Mișu, dr. Rem Roșca și Iosif Pușcariu. — *Dl George Lazaru*, avocat in Vinga, a colectat pentru renovarea bisericei gr. or. române din Beinș, dela mai mulți ômeni de frunte din Chinez, Barateaz și Monostur, 262 fl. 50 cr. — *La gimnasiul din Beinș*, după cum aflăm, au să se facă in anul viitor êrăș niste schimbări in corpul didactic. — *Rds. dn Basiliu Rațiu*, vicarul gr. c. din Făgăraș, a dăruit 500 fl. pentru edificarea unei școle gr. c. române acolo.

Puterea amorului. Principele Alesandru Battenberg, fostul domnitor al Bulgariei, eroul dela Slivnița, despre care s'a scris in anul trecut că vré să-și ia de soție pe una din surorile actualului împèrat al Germaniei, a făcut mare surprindere lumii și s'a căsătorit cu dșora Iohanna Loisinger, cântăreță la Opera din Darmstadt. Ea s'a născut in Ungaria in Poșon, și se trage din o familie obscură, dar a primit o educațiune escelentă. Se dice că principele este inamorat de dēnsa de când o cunoșce, și decă nu a stărut in a se căsători cu o sora împèratului german, acēsta e pentru că farmècele cântăreței dela Operă îl legau mult și punea mai mult preț pe fericirea unei vieți retrase, însoțit d'o femeie cu spirit și d'o frumusețe perfectă, decăt in a se căsători cu o princesă, d'a intră astfel, fără voie chiar, in intrigile ce se petrec pe la curți ș-a trăi acea vieță mult sgomotôsă și puțin fericitôre.

Regele Milan a abdicat. Acesta e evenimentul cel mai mare al sêptemănei. Pentru cei ce au cu-

noscut stările din Serbia, faptul n'a fost surprindător. Regele Milan, fiind in conflict din ce in ce mai inverșunat cu sentimentul public al țerii sale, n'a avut ce face, decăt să abdice. Așă a și lăcut. Actul s'a petrecut la 6 martie n., tocmai la a șeptea aniversare a proclamării regatului sêrb. Milan a abdicat in favorul fiului seu, care a și fost proclamat îndată rege sub-numele Alesandru I. Fiind că inse noul rege e numai de 12 ani, s'a numit o regență sub presidial lui Ristici, care să guverneze in numele lui, până când el va fi de 18 ani. Milan se va duce in străinătate. Se n'ștelege, că abdicarea acēsta însemnă o schimbare radicală in politica Serbiei.

Numiri și alegeri. *Dl Petru Pap*, subjude la judecătoria din Margita, comitatul Bihării, a fost numit jude la tribunalul din Brașov. — *Dl Gustav Marin*, mare proprietar in Bucovina, a fost ales membru in comitetul țerii. — *Dl Iuliu Papp*, respicient de cl. III la perceptoratul din Hațeg, a fost numit cassar de cl. III la perceptoratul din Baia-de-Criș.

Dieta n'a incheiat încă desbaterea pe articole a legii militare. De doue sêptemâni discuțiunea se face tot asupra ș-lui 25, care ordonă ca esamenul de oficeri să se depună in limba germană și ca voluntarii cari nu fac esamen in anul prim, să fie siliți a mai servi un an. Agitațiunea crescândă a luat proporțiuni fôrte violente. Așă vebemente discuțiuni nu s'au mai făcut in dieta Ungariei. Așteușul tuturor espectoratiunilor este îndreptat in conica ministrului president Tisza, care in tôte țilele e persiflat și huițuit îndată ce apare in ședință, încât acesta mai mult petrece p'afară. Discuțiunea n'are să se termine n' curênd.

Șciri militare. *Dl dr. Emil Pușcariu*, locotenent in rezervă la honveđi, a eșit din cadrele armatei de honveđi. — *Dl dr. Albin Pop*, medic superior, va fi transferat dela spitalul garnisônei din Lemberg la regimentul 2 de infanterie. — *Dl Sabin Hodos*, locotenent in regimentul 50 de inf. a cerut să iêsă din armată. Va intră in armata română.

Un concurs de urite. Êtă ce idee originală i-a venit in cap unui impresario yankeu: După concursurile de frumusețe din Londra, Spa, Turin, Niza și Paris, yankeul va organiza un concurs la care vor concură femeile cele mai urite. Laureata, care va ave obrazul cel mai urit, va primî un premiu de 5000 de dolari, êr portretul ei va fi publicat in tôte țiarele ilustrate din America.

Institute de credit. *La Oravița* adunarea generală estraordinară a consorțiului de credit și consum a regulat starea incurcată a noului institut, care n'dată la inființare a dat de pedeci. Apoi personalul direcției s'a compus astfel: Directorat: Ioan Lepa, director; Al P. Popovici, vice-director; Ioan Ioțovici, cassar; Ioan Perian, secretar; Iosif Crenian, I. consilier; Iacob Botoș, II. consilier; Iustin Velcean III. consilier; Dimitrie Corcan, IV. consilier; Mihai Fometescu, I. cons. sup.; Ioan Petrovici II. cons. sup. Consiliul de inspectie: Sim. Manguica, inspector; N'colae Braia, vice-inspector; dr. Georgiu Vuia, I. consilier; Toma Stanca, II. consilier; Dimitrie Pocrean jun., III. consilier; Alecs. Popovici, I. cons. sup.; Teodosie Popovici, II. cons. sup. — *Adunarea generală a »Timișanei«* s'a ținut in 25 februarie n. a. c. Din raportul general al direcțiunei se constată, că »Timișana« a realizat in decursul anului trecut un profit curat de 17% după capitalul de acțiuni in sumă de 50,000 fl. Din acest câștig adunarea generală a decis a se împărți la acționari ca devidende 6%, 50 de florini s'a dat alumneului român din Timișôra, êr 11% din venitul curat și respective 5881 florini 17 cr. s'a decis a se adaoge fondului de rezervă, — ur-

mărindu-se scopul, ca fondul de rezervă să se ridice la 50,000 fl. și apoi acela să se adăgă la capitalul de fundare. — *Hunedóra* din Deva are să țină adunarea sa generală în 2/14 martie. Din bilanțul institutului vedem, că profitul curat al anului trecut a fost 1195 fl. 97 cr. — *Speranța* din Borgoprund ș-a ținut adunarea generală în 24 febr., capitalul fundamental e 20,989 fl. 35 cr.

Din România. *Generalul Brialmont* este așteptat la București, fiind invitat de ministrul de rebel, ca să ia parte la lucrările comisiei de fortificații. — *Camera* a acordat un termen de trei luni comisiei alese pentru studierea dării în judecată a ministrului I. C. Brătian. — *Relativ la fortificațiunile țării*, dl general Man a dat unei comisii de 20 membri ai camerei toate explicațiunile; s'au cheltuit pân' acuma vr'o 30 de milioane și va fi nevoie încă de vr'o 70, pentru a completa tot sistemul de apărare. — *Ministrii* de interne, de război și de justiție au adresat funcționarilor ce stau sub ei o circulară în contra propagandei socialiste.

Oglinda lumii. *Liga patriotică franceză* a fost dizolvată de guvern. Membrii ligei sunt cei mai înverșunați dușmani ai prusacilor; ținta lor era: revanche. Liga a combatut ori ce guvern, care n'a fost dușman al prusacilor, de aceea a sprignit pe Boulanger. Capul ligei a fost Deroulède, care a moștenit o avere colosală, din care a cheltuit mult pentru scopurile ligei. — *Studentii români din Zürich* ș-au constituit comitetul societății lor pe 1889/90 astfel: președinte G. Dunca, vice-președinte C. Balș, cassar I. T. Angelescu, secretar M. Mateescu, actaar G. Ventură și bibliotecar I. D. Luizescu, toți studenți la politehnicul din Zürich. — *În Bulgaria* se întunecă din ce în ce mai mult orizontul. Zanckoff, fostul ministru bulgar, primit nu de mult de către țarul, a adresat amicilor sei politici o circulară în care spune, că țarul a declarat că va lua asupra-și să designeze doi sau trei candidați pentru tronul bulgar, dintre cari bulgarii să-și alegă pe fiitorul lor principe.

Pentru dómne tinere.

Ingrășământul cel mai bun pentru flori este zama de funingine înmulțită cu apă. Funinginea se pune într'un vas și se tornă peste ea apă fierbinte. După ce funinginea s'a topit, se înmulțește cu apă de așă, ca să aibă o față galbuie spălăcită. Dacă se pune și vr'o 2 brânze de găinați, cu atât mai bine. Udându-se florile cu această apă, se vor imputeri de minune.

Curățirea pământului pentru flori de insecte se face opărindu-l cu apă fierbinte în care am pus nițică sare.

Florile gingașe ernéză bine, dacă pământul lor se amestecă cu pulbere de cărbune de lemn. Cărbunele împiedică acirea pământului.

Mobilele vechi își recapătă lustrul, dacă se ung c'o materie pregătită din 51 gr. stearin și 72 gr. ulei de terpenin. topite împreună. Mobilele vechi mai întei se ung cu această materie, pe care apoi o ștergem jos cu o bucată fină de postav.

Infundarea crepăturilor din mobile mai cu succes se face cu următoarea materie: 20 deca var pulberizat în aier, 40 deca fărină de seară, se frământă ca aluatul cu ulei de in fiert (firnis, — din negustorie.) Această materie se face tare ca pétra și nu se deslipește de loc de pe lemn. Pentru ori ce crepături este bună.

M o d a.

Colórea verde este colórea de frunte a sezonului actual. O și vedem în toate nuanțele sale, începând dela palida nebuleuse, până la întunecósa verđime a urziceii și a ritului. Cele mai frumoșe brodării de aur, argint și oțel, toate armoniséză cu verdele închis. La toaletele gătite din postav séu din catifea verde închis, se potrivesc de minune garnisirile de catifea négră séu de astracan.

În societăți și mai cu sémă în serate, pe lângă verde, și colórea albă se pórtă mult. Vióra Parma albă, cu nuanțe de rosa, fayence cu nuanțe vónetedeschise și nuanțele sure sunt fórté plăcute.

Damele tinere pórtă cu drag: peluche, catifea, crêpe de chime, faile și tull neted. Rochia îngustă, talia mică. Se garniséză cu pene de ștruț, marafon și brodării.

Pentru bal, ciorapii pot fi anul acesta nu numai de mătasă, ci și de fil-d'e-cosse și chiar de bumbac. Pantofi de lac séu de glacé, împodobíți cu broderie de mărgăritare séu cu funde de panglică, care pot fi aședate și la o parte; tocuri Pompadour și ce priveșce evantalurile, se dá atențiune specială scheletului.

Logogri f.

De Maria Juica.

Intéia arată un animal
Ce strigă. Ba a doua.
A treia patra-mi este ar
Și i și e a cincia.
Înrégă sunt o părțiea
Din părți douespredece;
Am fire aspră, fire grea,
Sunt totdeuna rece.
Apoi să șcii că vieța mea
E scurtă 'ntotdeuna;
Trăesc puțin, trăesc abia
Dile treideci și una.

Terminul de deslegare e 20 martie. Ca totdeuna și de astă dată se va sorți o carte între deslegători.

*

Deslegarea ghicitoareii din nr. 1: »Alfabet.«
Deslegare bună nu ni-a sosit dela nimene.

Călindarul săptămânei.

Diua sépt	Călindarul vechiu	Calind. nou	Sórele
	Dum. 1 din postu, Ev. dela Ioan c. 1, gl. 4, a inv. 4.		res. ap.
Duminecă	26 Par. Porfire	10 Francisca	6 22 5 58
Luni	27 Par. Procopie	11 40 Mecenici	6 20 6 0
Mărți	28 Par. Vasilie	12 Constantia	6 19 6 1
Mércuri	1 Cuv. Eudochia	13 Ernest	6 18 6 2
Joi	2 Mart. Theodot	14 Matilda	6 16 6 4
Vineri	3 Mart. Eutropiu	15 Christof	6 14 6 5
Sâmbătă	4 Cuv. Gerasim	16 Henrieta	6 12 6 6

Avis. Am publicat la închicirea anului trecut, că noi numai cu abonamente plătite regulat înainte putem susține fôia, deci accia cari nu pot séu n'au obiceiul d'a se conformă accesii cereri, binovîscă a ne innapoiá nr. 1 séu 2, ca să-i ștergem din registrul abonațiilor, căci ómenii rei de plată numai ne incurcă socotelile. Cu toate aceste mulți nici nu ni-au innapoiat numerile prime, nici nu ni-au respuns abonamentul, de și au fost avisați în mai multe rânduri. Acesta procelere necorectă ne pricinuește multe greutăți; de aceea rugăm încă odată pe toți restanțierii noștri să-și refușcă datoria, căci dacă primesc fôia, se cade să și plătescă regulat abonamentul.